

οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρέος υἷον ἀρηΐφιλον Μενέλαον
Πάτροκλος Τρώεσσι δαμείς ἐν δηϊοτῆτι.
βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῶ,
ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῶ βαῖν' ὡς τις περὶ πόρτακι μήτηρ
πρωτοτόκος κινυρῆ οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο·
ὡς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος.
πρόσθε δὲ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' εἶσθη,
τὸν κτάμεναι μεμαῶς ὅς τις τοῦ γ' ἀντίος ἔλθοι.
οὐδ' ἄρα Πάνθου υἱὸς ἐϋμμελῆς ἀμέλησε
Πατρόκλιοιο πεσόντος ἀμύμονος· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
ἔστη, καὶ προσέειπεν ἀρηΐφιλον Μενέλαον·
'Ατρείδη Μενέλαε διοτρεφὲς ὄρχαμε λαῶν
χάζεο, λείπε δὲ νεκρόν, ἕα δ' ἕναρα βροτόεντα·
οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
Πάτροκλον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην·
τῷ με ἕα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι,
μή σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἔλωμαι.

τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
Ζεῦ πάτερ οὐ μὲν καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάσθαι.
οὔτ' οὔν παρδάλιος τόσσον μένος οὔτε λέοντος
οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος, οὔτε μέγιστος
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένει βλεμαίνει,
ὅσσον Πάνθου υἱῆς ἐϋμμελῆς φρονέουσιν.
οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ὑπερήνορος ἵπποδάμοιο
ἧς ἦβης ἀπόνθη, ὅτε μ' ὦνατο καὶ μ' ὑπέμεινε
καὶ μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν
ἔμμεναι· οὐδέ ἔφημι πόδεσσί γε οἷσι κιόντα
εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην κεδνοῦς τε τοκῆας.
ὡς θην καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος εἴ κέ μευ ἄντα
στήτης· ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
ἔς πληθύν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἴστασ' ἐμεῖο
πρὶν τι κακὸν παθέειν· ῥεχθέν δέ τε νήπιος ἔγνω.

ὡς φάτο, τὸν δ' οὐ πείθεν· ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
νῦν μὲν δὴ Μενέλαε διοτρεφὲς ἦ μάλα τείσεις
γνωτὸν ἐμὸν τὸν ἔπεφνες, ἐπευχόμενος δ' ἀγορεύεις,
χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῶ θαλάμοιο νέοιο,
ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας.
ἦ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατὰπαυμα γενοίμην
εἴ κεν ἐγὼ κεφαλὴν τε τῆν καὶ τεύχε' ἐνείκας
Πάνθῳ ἐν χεῖρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι δῖη.
ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται
οὐδ' ἔτ' ἀδήριτος ἦτ' ἀλκῆς ἦτε φόβοιο.

ὡς εἰπὼν οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἶσθη·
οὐδ' ἔρρηξεν χαλκός, ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμὴ
ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ· ὁ δὲ δεύτερος ὄρνυτο χαλκῶ
'Ατρείδης Μενέλαος ἐπευξάμενος Διὶ πατρί·
ἄψ δ' ἀναχαζόμενοιο κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε βαρεῖη χειρὶ πιθήσας·
ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκῆ,
δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῶ.

αίματί οί δεύοντο κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι
πλοχμοί θ', οἱ χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.
οἶον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἄλις ἀναβέβροχεν ὕδωρ,
καλὸν τηλεθάον· τὸ δέ τε πνοιαὶ δονέουσι
παντοίων ἀνέμων, καὶ τε βρύει ἄνθει λευκῶ·
ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ
βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνουσ' ἐπὶ γαίῃ·
τοῖον Πάνθου υἷον ἔυμμελίην Εὐφορβον
'Ατρείδης Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε τεύχε' ἐσύλα.

ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὀρεσίτροφος ἀλκὴ πεποιθῶς
βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἀρπάσῃ ἢ τις ἀρίστη·
τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε λαβῶν κρατεροῖσιν ὁδοῦσι
πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει
δηῶν· ἀμφὶ δὲ τὸν γε κύνες τ' ἄνδρες τε νομῆες
πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν οὐδ' ἐθέλουσιν
ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἰρεῖ·
ὡς τῶν οὐ τινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἐτόλμα
ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλίμοιο.
ἐνθά κε ρεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοῖδαο
'Ατρείδης, εἰ μὴ οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος 'Απόλλων,
ὅς ῥά οἱ Ἔκτορ' ἐπῶρσε θεῶ ἀτάλαντον Ἄρηϊ
ἀνέρι εἰσάμενος Κικόνων ἡγήτορι Μέντη·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἔκτορ νῦν σὺ μὲν δε θέεις ἀκίχητα διώκων
ἵππους Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι ἢδ' ὀχέεσθαι
ἄλλῳ γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
τόφρα δέ τοι Μενέλαος ἀρήϊος Ἄτρεός υἱὸς
Πατρόκλῳ περιβὰς Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνε
Πανθοῖδην Εὐφορβον, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς.

ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἄμ πόνον ἀνδρῶν,
Ἔκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφὶ μελαίνας·
πάπτηνεν δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ στίχας, αὐτίκα δ' ἔγνω
τὸν μὲν ἀπαινύμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ
κείμενον· ἔρρει δ' αἶμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν.
βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῶ
ὀξέα κεκλήγων φλογὶ εἵκελος Ἥφαιστοιο
ἀσβέστω· οὐδ' υἷον λάθην Ἄτρεός ὀξὺ βοήσας·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
ὦ μοι ἐγὼν εἰ μὲν κε λίπω κάτα τεύχεα καλὰ
Πάτροκλόν θ', ὅς κέϊται ἐμῆς ἔνεκ' ἐνθάδε τιμῆς,
μὴ τίς μοι Δαναῶν νεμεσήσεται ὅς κεν ἴδηται.
εἰ δέ κεν Ἔκτορι μοῦνος ἔων καὶ Τρωσὶ μάχωμαι
αἰδεσθεῖς, μὴ πῶς με περιστήωσ' ἓνα πολλοί·
Τρῶας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαῖολος Ἔκτωρ.
ἀλλὰ τί ἦ μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
ὀππότε' ἀνὴρ ἐθέλη πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι
ὃν κε θεὸς τιμᾶ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη.
τῶ μ' οὐ τίς Δαναῶν νεμεσήσεται ὅς κεν ἴδηται
Ἔκτορι χωρήσαντ', ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει.
εἰ δέ που Αἴαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθοίμην,

ἄμφω κ' αὐτίς ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρις
καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ἐρυσάιμεθα νεκρὸν
Πηλείδῃ Ἀχιλλῆϊ· κακῶν δέ κε φέρτατον εἶη.

εἶος ὁ ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον· ἦρχε δ' ἄρ' Ἔκτωρ.
αὐτὰρ ὁ γ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λείπε δὲ νεκρὸν
ἐντροπαλιζόμενος ὥς τε λῖς ἠϋγένειος,
ὄν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται
ἔγχεσι καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
παχνοῦται, ἀέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο·
ὥς ἀπὸ Πατρόκλιοιο κίε ξανθὸς Μενέλαος.
στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς ἐπεὶ ἴκετο ἔθνος ἐταίρων
παπταίνων Αἴαντα μέγαν Τελαμώνιον υἱόν.
τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης
θαρούνουθ' ἐτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
βῆ δὲ θέειν, εἶθαρ δὲ παριστάμενος ἔπος ἠΰδα.
Αἴαν δεῦρο πέπον, περὶ Πατρόκλιοιο θανόντος
σπεύσομεν, αἶ κε νέκυν περ Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν
γυμνόν· ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἔκτωρ.

ὥς ἔφατ', Αἴαντι δὲ δαίφρονι θυμὸν ὄρινε·
βῆ δὲ διὰ προμάχων, ἅμα δὲ ξανθὸς Μενέλαος.
Ἔκτωρ μὲν Πάτροκλον ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα,
ἔλχ' ἴν' ἀπ' ὤμοιιν κεφαλὴν τάμοι ὀξεί χαλκῶ,
τὸν δὲ νέκυν Τρωῆσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δοίη.
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σάκος ἠΰτε πύργον·
Ἔκτωρ δ' ἄψ ἔς ὄμιλον ἰὼν ἀνεχάζεθ' ἐταίρων,
ἔς δίφρον δ' ἀνόρουσε· δίδου δ' ὁ γε τεύχεα καλὰ
Τρωσὶ φέρειν προτὶ ἄστυ, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῶ.
Αἴας δ' ἀμφὶ Μενoitιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας
ἔστήκει ὥς τίς τε λέων περὶ οἴσι τέκεσσι,
ὧ ῥά τε νῆπι' ἄγοντι συναντήσωνται ἐν ὕλῃ
ἄνδρες ἐπακτῆρες· ὁ δὲ τε σθένεϊ βλεμεαίνει,
πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλκεται ὅσσε καλύπτων·
ὥς Αἴας περὶ Πατρόκλω ἥρωϊ βεβήκει.
Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἀρηΐφιλος Μενέλαος
ἔστήκει, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσι ἀέξων.

Γλαῦκος δ' Ἴππολόχοιο πάϊς Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν
Ἔκτορ ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῶ ἠνίπαπε μύθῳ·
Ἔκτορ εἶδος ἄριστε μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο.
ἦ σ' αὐτῶς κλέος ἐσθλὸν ἔχει φύξηλιν ἐόντα.
φράζεο νῦν ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσης
οἶος σὺν λαοῖς τοῖ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν·
οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν
εἶσι περὶ πτόλιος, ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν
μάρνασθαι δηΐοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμέσ αιεί.
πῶς κε σὺ χεῖρονα φῶτα σαώσεας μεθ' ὄμιλον
σχέτλι', ἐπεὶ Σαρπηδὸν ἅμα ξεῖνον καὶ ἐταῖρον
κάλλιπες Ἀργεῖοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι,
ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένετο πτόλει τε καὶ αὐτῶ
ζωὸς ἐών· νῦν δ' οὐ οἶ ἀλαλκόμεναι κύνας ἔτλης.

τῶ νῦν εἴ τις ἔμοι Λυκίων ἐπιπέσεται ἀνδρῶν
οἴκαδ' ἴμεν, Τροίη δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος.
εἰ γὰρ νῦν Τρῶεσσι μένος πολυθαρσῆς ἐνεῖη
ἄτρομον, οἷόν τ' ἀνδρας ἐσέρχεται οἱ περὶ πάτρης
ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο,
αἰψὰ κε Πάτροκλον ἐρυσάιμεθα Ἴλιον εἴσω.
εἰ δ' οὗτος προτὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
ἔλθοι τεθνηῶς καὶ μιν ἐρυσάιμεθα χάρμης,
αἰψὰ κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνοσ ἔντεα καλὰ
λύσειαν, καὶ κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω·
τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὃς μέγ' ἄριστος
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες.
ἀλλὰ σὺ γ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας
στήμεναι ἄντα κατ' ὅσσε ἰδῶν δῆϊων ἐν αὐτῇ,
οὐδ' ἰθὺς μαχέσασθαι, ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστι.

τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδῶν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
Γλαῦκε τί ἦ δὲ σὺ τοῖος ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπες;
ὦ πόποι ἦ τ' ἐφάμην σὲ περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων
τῶν ὅσσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσι·
νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας οἶον ἔειπες,
ὃς τέ με φῆς Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι.
οὐ τοι ἐγὼν ἔρριγα μάχην οὐδὲ κτύπον ἵππων·
ἀλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσων νόος αἰγιόχοιο,
ὃς τε καὶ ἄλκιμον ἀνδρα φοβεῖ καὶ ἀφείλετο νίκην
ρήϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
ἀλλ' ἄγε δεῦρο πέπον, παρ' ἐμ' ἴστασο καὶ ἴδε ἔργον,
ἧ ἐπανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὡς ἀγορεύεις,
ἧ τινα καὶ Δαναῶν ἀλκῆς μάλα περ μεμαῶτα
σχῆσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλιοιο θανόντος.

ὡς εἰπὼν Τρῶεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν αὐσας·
Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,

ἀνέρες ἔστε φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
ὄφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω
καλά, τὰ Πατρόκλιοιο βίην ἐνάριξα κατακτάς.

ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ
δῆϊου ἐκ πολέμοιο· θέων δ' ἐκίχανεν ἐταίρους
ὦκα μάλ' οὐ πω τῆλε ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπῶν,
οἱ προτὶ ἄστυ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλείωνος.
στάς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύου ἔντε' ἄμειβεν·
ἦτοι ὁ μὲν τὰ ἅ δῶκε φέρειν προτὶ Ἴλιον ἱρὴν
Τρῶσιν φιλοπτολέμοισιν, ὁ δ' ἄμβροτα τεύχεα δῦνε
Πηλείδεω Ἀχιλῆος ἅ οἱ θεοὶ Οὐρανίωνες
πατρὶ φίλῳ ἔπορον· ὁ δ' ἄρα ᾧ παιδὶ ὅπασσε
γηράς· ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα.

τὸν δ' ὡς οὖν ἀπάνευθεν ἴδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς
τεύχεσι Πηλείδαο κορυσσόμενον θείοιο,
κινήσας ῥα κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν·
ἅ δεῖλ' οὐδέ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν
ὃς δὴ τοι σχεδὸν εἶσι· σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις

άνδρὸς ἀριστῆος, τὸν τε τρομέουσι καὶ ἄλλοι·
τοῦ δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνηέα τε κρατερόν τε,
τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων
εἶλεν· ἀτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω,
τῶν ποιηὴν ὅ τοι οὐ τι μάχης ἐκνοστήσαντι
δέξεται Ἄνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐωνος.

ἧ καὶ κυανέησιν ἐπ' ὄφρῦσι νεῦσε Κρονίων.
Ἔκτορι δ' ἤρμωσε τεύχε' ἐπὶ χροί, δῦ δέ μιν Ἔρης
δεινὸς ἐνυάλιος, πλησθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς
ἀλκῆς καὶ σθένεος· μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους
βῆ ῥα μέγα ἰάχων· ἰνδάλλετο δέ σφισι πᾶσι
τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλεΐωνος.
ὄτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιοχόμενος ἐπέεσσι
Μέσθλην τε Γλαῦκόν τε Μέδοντά τε Θερσίλοχόν τε
Ἄστεροπαῖόν τε Δεισήνορά θ' Ἴππόθοόν τε
Φόρκυν τε Χρομίον τε καὶ Ἔννομον οἰωνιστήν·
τοὺς ὅ γ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
κέκλυτε μυρία φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων·
οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος οὐδὲ χατίζων
ἐνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἤγειρα ἕκαστον,
ἀλλ' ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα
προφρονέως ῥύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν.
τὰ φρονέων δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῆ
λαοὺς, ὑμέτερον δὲ ἕκάστου θυμὸν ἀέξω.
τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος ἢ ἀπολέσθω
ἢ σαωθήτω· ἢ γὰρ πολέμου ὀαριστὺς.
ὅς δέ κε Πάτροκλον καὶ τεθνηῶτά περ ἔμπης
Τρώας ἐς ἵπποδάμους ἐρύσει, εἶξην δέ οἱ Αἴας,
ἦμισυ τῶ ἑνάρων ἀποδάσσομαι, ἦμισυ δ' αὐτὸς
ἔξω ἐγὼ· τὸ δέ οἱ κλέος ἔσσειται ὅσσον ἐμοί περ.

ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρῖσαντες ἔβησαν
δούρατ' ἀνασχόμενοι· μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμὸς
νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο
νήπιοι· ἢ τε πολέσσι ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα.
καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον·
ὦ πέπον ὦ Μενέλαε διοτρεφὲς οὐκέτι νῶϊ
ἔλπομαι αὐτῷ περ νοστησέμεν ἐκ πολέμοιο.
οὐ τι τόσον νέκυος περιδείδια Πατρόκλοιο,
ὅς κε τάχα Τρώων κορέει κύννας ἠδ' οἰωνοὺς,
ὅσσον ἐμῆ κεφαλῇ περιδείδια μὴ τι πάθησι,
καὶ σῆ, ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει
Ἔκτωρ, ἡμῖν δ' αὐτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
ἀλλ' ἄγ' ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἦν τις ἀκούσῃ.

ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος,
ἦῦσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνῶς·
ὦ φίλοι Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες
οἱ τε παρ' Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ
δήμια πίνουσιν καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος
λαοῖς· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον
ἡγεμόνων· τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδηεν·

ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω, νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ
Πάτροκλον Τρωῆσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι.

ὡς ἔφατ', ὄξυ δ' ἄκουσεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας·
πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε θέων ἀνά δηϊοτήτα,
τὸν δὲ μετ' Ἴδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἴδομενῆος
Μηριόνης ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντη.
τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ἦσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι,
ὅσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν;

Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ.
ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῆσι διιπετέος ποταμοῖο
βέβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι
ἠΐονες βοόωσιν ἐρευγομένης ἀλὸς ἕξω,
τόσση ἄρα Τρῶες ἰαχῆ ἴσαν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιάδη ἓνα θυμὸν ἔχοντες
φραχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι
λαμπρῆσιν κορύθεσσι Κρονίων ἠέρα πολλὴν
χεῦ', ἐπεὶ οὐδὲ Μενoitιάδην ἔχθαιρε πάρος γε,
ὄφρα ζωὸς ἐὼν θεράπων ἦν Αἰακίδαο·
μίσησεν δ' ἄρα μιν δηϊῶν κυσὶ κύρμα γενέσθαι
Τρωῆσιν· τῷ καὶ οἱ ἀμυνέμεν ὤρσεν ἐταίρους.

ὦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς·
νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδέ τιν' αὐτῶν
Τρῶες ὑπέρθυμοι ἔλον ἔγχεσιν ἰέμενοί περ,
ἀλλὰ νέκυν ἐρύοντο· μίνυθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
μέλλον ἀπέσσεσθαι· μάλα γάρ σφεας ὦκ' ἐλέλιξεν
Αἴας, ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο
τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων συὶ εἵκελος ἀλκὴν
καπρίῳ, ὃς τ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς
ῥηϊδίῳς ἐκέδασσεν, ἐλιξάμενος διὰ βήσσης·
ὡς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγανοῦ φαίδιμος Αἴας
ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας
οἱ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, φρόνεον δὲ μάλιστα
ἄστυ πότι σφέτερον ἐρύειν καὶ κῦδος ἀρέσθαι.

ἦτοι τὸν Λήθιοιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱὸς
Ἴππόθοος ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην
δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας
Ἐκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
ἦλθε κακόν, τό οἱ οὐ τις ἐρύκακεν ἰεμένων περ.
τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος ἐπαίξας δι' ὀμίλου
πληῆξ' αὐτοσχεδίην κυνέης διὰ χαλκοπαρήου·
ἦρικε δ' ἵπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῆ
πληγείσ' ἔγχεϊ τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ,
ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς
αἱματόεις· τοῦ δ' αὐθι λύθη μένος, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
Πατρόκλιοιο πόδα μεγαλήτορος ἦκε χαμαῖζε
κεῖσθαι· ὃ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσε πρηνῆς ἐπὶ νεκρῷ
τῆλ' ἀπὸ Λαρίσης ἐριβώλακος, οὐδὲ τοκεῦσι
θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυθαδῖος δὲ οἱ αἰῶν
ἔπλεθ' ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.

Ἔκτωρ δ' αὐτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῶ·
ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
τυτθόν· ὃ δὲ Σχεδίων μεγαθύμου Ἰφίτου υἱὸν
Φωκίων ὄχ' ἄριστον, ὅς ἐν κλειτῶ Πανοπῆι
οἰκία ναιετάασκε πολέσσ' ἀνδρῶσιν ἀνάσσων,
τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μέσσην· διὰ δ' ἀμπερές ἄκρη
αἰχμὴ χαλκείη παρὰ νείατον ὦμον ἀνέσχε·
δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῶ.

Αἴας δ' αὖ Φόρκυα δαΐφρονα Φαίνοπος υἱὸν
Ἴπποθόω περιβάντα μέσσην κατὰ γαστέρα τύψε·
ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
ἦφυσ'· ὃ δ' ἐν κονίησι πεσών ἔλε γαῖαν ἀγοστῶ.
χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ·
Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς
Φόρκυν θ' Ἴππόθοόν τε, λύοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὦμων.

ἔνθ' αὖτε Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσανέβησαν ἀναλκείησι δαμέντες,
Ἀργεῖοι δὲ κε κῦδος ἔλον καὶ ὑπὲρ Διὸς αἴσαν
κάρτεϊ καὶ σθένεί σφετέρω· ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
Αἰνεΐαν ὄτρυνε δέμας Περίφαντι ἐοικῶς
κῆρυκι Ἡπυτίδῃ, ὅς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
κηρύσσων γήρασκε φίλα φρεσὶ μῆδεα εἰδῶς·
τῶ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
Αἰνεΐα πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεῶν εἰρύσσαισθε
Ἴλιον αἰπεινήν; ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους
κάρτεϊ τε σθένεί τε πεποιθότας ἠνορέῃ τε
πλήθει τε σφετέρω καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας·
ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι
νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον οὐδὲ μάχεσθε.

ὣς ἔφατ', Αἰνεΐας δ' ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα
ἔγνω ἔς ἄντα ἰδὼν, μέγα δ' Ἔκτορα εἶπε βοήσας·
Ἔκτορ τ' ἠδ' ἄλλοι Τρῶων ἀγοὶ ἠδ' ἐπικούρων
αἰδῶς μὲν νῦν ἦδε γ' ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσαναβῆναι ἀναλκείησι δαμέντας.
ἀλλ' ἔτι γάρ τίς φησι θεῶν ἐμοὶ ἄγχι παραστάς
Ζῆν' ὑπάτον μήστωρα μάχης ἐπιτάρροθον εἶναι·
τῶ ῥ' ἰθύς Δαναῶν ἴομεν, μηδ' οἵ γε ἔκηλοι
Πάτροκλον νηυσὶν πελασαίατο τεθνηῶτα.

ὣς φάτο, καὶ ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος ἔστη·
οἱ δ' ἐλελίχθησαν καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
ἔνθ' αὐτ' Αἰνεΐας Λειώκριτον οὔτασε δουρὶ
υἱὸν Ἀρίσβαντος Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἑταῖρον.
τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν ἀρηϊφίλος Λυκομήδης,
στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῶ,
καὶ βάλεν Ἴππασίδην Ἀπισάονα ποιμένα λαῶν
ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν,
ὅς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰληλούθει,
καὶ δὲ μετ' Ἀστεροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.

τόν δὲ πεσόντ' ἔλεησεν ἀρήϊος Ἀστεροπαῖος,
ἴθυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι·
ἀλλ' οὐ πῶς ἔτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη
ἔσταότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπώχετο πολλὰ κελεύων·
οὔτε τιν' ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει
οὔτε τινα προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων,
ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, σχεδόθεν δὲ μάχεσθαι.
ὥς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος, αἶματι δὲ χθῶν
δεύετο πορφυρέῳ, τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον
νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων
καὶ Δαναῶν· οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμωτὶ γε μάχοντο,
παυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον· μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
ἀλλήλοισι ἀν' ὄμιλον ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν.

ὥς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρός, οὐδέ κε φαίης
οὔτε ποτ' ἠέλιον σῶν ἔμμεναι οὔτε σελήνην·
ἠέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἐπὶ θ' ὅσσον ἄριστοι
ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιάδη κατατεθνηῶτι.
οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
εὐκηλοὶ πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι, πέπτατο δ' αὐγῇ
ἠελίου ὀξεῖα, νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης
γαίης οὐδ' ὀρέων· μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο
ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα
πολλὸν ἀφεσταότες. τοὶ δ' ἐν μέσῳ ἄλγε' ἔπασχον
ἠέρι καὶ πολέμῳ, τείροντο δὲ νηλεί χαλκῷ
ὅσοι ἄριστοι ἔσαν· δύο δ' οὐ πῶ φῶτε πεπύσθη
ἀνέρε κυδαλίμῳ Θρασυμήδῃς Ἀντίλοχός τε
Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο
ζῶν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ Τρώεσσι μάχεσθαι.
τῷ δ' ἐπιισσομένῳ θάνατον καὶ φύζαν ἐταίρων
νόσφιν ἐμαρνάσθη, ἐπεὶ ὥς ἐπετέλλετο Νέστωρ
ὀτρύνων πόλεμον δὲ μελαινάων ἀπὸ νηῶν.

τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει
ἀργαλῆς· καμάτῳ δὲ καὶ ἰδρῶ νωλεμῆς αἰεὶ
γούνατά τε κνήμαί τε πόδες θ' ὑπένερθεν ἐκάστου
χεῖρές τ' ὀφθαλμοὶ τε παλάσσετο μαρναμένοιιν
ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
ὥς δ' ὅτ' ἀνήρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοεῖην
λαοῖσιν δῶη τανύειν μεθύουσαν ἀλοιφή·
δεξάμενοι δ' ἄρα τοί γε διαστάντες τανύουσι
κυκλός', ἄφαρ δὲ τε ἰκμάς ἔβη, δύνει δὲ τ' ἀλοιφή
πολλῶν ἐλκόντων, τάνυται δὲ τε πᾶσα διὰ πρό·
ὥς οἱ γ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ
εἴλκεον ἀμφότεροι· μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμὸς
Τρῶσιν μὲν ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς
νῆας ἐπι γλαφυράς· περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
ἄγριος· οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσός οὐδέ κ' Ἀθήνη
τόν γε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἴκοι·

τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
ἤματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον· οὐδ' ἄρα πῶ τι
ἤδεε Πάτροκλον τεθνηότα δῖος Ἀχιλλεύς·

πολλὸν γὰρ ῥ' ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων
τείχει ὑπο Τρώων· τό μιν οὐ ποτε ἔλπετο θυμῷ
τεθνάμεν, ἀλλὰ ζῶν ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν
ἄψ ἀπονοστήσειν, ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν
ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἔθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ·
πολλάκι γὰρ τό γε μητρὸς ἐπεύθετο νόσφιν ἀκούων,
ἧ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα.
δὴ τότε γ' οὐ οἱ εἶπε κακὸν τόσον ὅσσον ἐτύχθη
μήτηρ, ὅττι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὦλεθ' ἑταῖρος.

οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες
νωλεμές ἐγχιρίπτοντο καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
δε δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
ὦ φίλοι οὐ μὰν ἡμῖν εὐκλεές ἀπονέεσθαι
νῆας ἐπι γλαφυράς, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
πᾶσι χάνοι· τό κεν ἡμῖν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἶη
εἰ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν ἵπποδάμοισιν
ἄστνυ πότι σφέτερον ἐρύσαι καὶ κῦδος ἀρέσθαι.

ὣς δέ τις αὖ Τρώων μεγαθύμων ἀυδήσασκεν·
ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
πάντας ὁμῶς, μή πῶ τις ἐρωεῖτω πολέμοιο.

ὣς ἄρα τις εἶπεσκε, μένος δ' ὄρσασκεν ἐκάστου.
ὣς οἱ μὲν μάρναντο, σιδήρειος δ' ὄρυμαγδὸς
χάλκεον οὐρανὸν ἴκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο·
ἵπποι δ' Αἰακίδαο μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες
κλαῖον, ἐπεὶ δὴ πρῶτα πυθέσθην ἠνιόχοιο
ἐν κονίησι πεσόντος ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνοιο.
ἧ μὰν Αὐτομέδων Διώρεος ἄλκιμος υἱὸς
πολλὰ μὲν ἄρ μάστιγι θοῆ ἐπεμαίετο θείνων,
πολλὰ δὲ μελιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῆ·
τῷ δ' οὐτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατύν Ἑλλήσποντον
ἠθέλετήν ἰέναι οὐτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοῦς,
ἀλλ' ὡς τε στήλη μένει ἔμπεδον, ἧ τ' ἐπὶ τύμβῳ
ἀνέρος ἐστήκη τεθνηότος ἠὲ γυναικός,
ὣς μένον ἀσφαλέως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες
οὐδεὶ ἐνισκίμψαντε καρῆατα· δάκρυα δὲ σφι
θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν
ἠνιόχοιο πόθῳ· θαλερῆ δ' ἐμιαίνετο χαίτη
ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.

μυρομένῳ δ' ἄρα τῷ γε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν·

ἄ δειλῷ, τί σφῶϊ δόμεν Πηληϊ ἄνακτι
θνητῷ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε;
ἧ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον;
οὐ μὲν γὰρ τί πού ἐστιν οἴζυρῳτερον ἀνδρὸς
πάντων, ὅσσά τε γαῖαν ἐπι πνεῖει τε καὶ ἔρπει.
ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἄρμασι δαιδαλέοισιν
Ἑκτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται· οὐ γὰρ ἐάσω.
ἧ οὐχ ἄλις ὡς καὶ τεύχε' ἔχει καὶ ἐπεύχεται αὐτῶς;
σφῶϊν δ' ἐν γούνεσσι βαλῶ μένος ἠδ' ἐνὶ θυμῷ,

ὄφρα καὶ Αὐτομέδοντα σώσειτον ἐκ πολέμοιο
νῆας ἐπι γλαφυράς· ἔτι γάρ σφισι κῦδος ὀρέξω
κτείνειν, εἰς ὃ κε νῆας εὐσσέλμους ἀφίκωνται
δύη τ' ἠέλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθη·

ὥς εἰπὼν ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἧύ.
τῷ δ' ἀπὸ χαιτάων κονίην οὐδας δὲ βαλόντε
ρίμφα φέρον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοὺς.
τοῖσι δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχετ' ἀχνύμενός περ ἑταίρου
ἵπποις αἴσσωσιν ὡς τ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας·
ρέα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπ' ἐκ Τρώων ὀρυμαγδοῦ,
ρέια δ' ἐπαΐξασκε πολὺν καθ' ὄμιλον ὀπάζων.
ἀλλ' οὐχ ἦρει φῶτας ὅτε σεύαιτο διώκειν·
οὐ γὰρ πῶς ἦν οἶον ἐόνθ' ἱερῶ ἐνὶ δίφρῳ
ἔγχει ἐφορμᾶσθαι καὶ ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους.
ὄψε δὲ δῆ μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
'Αλκιμέδων υἱὸς Λαέρκεος Αἰμονίδαο·
στῆ δ' ὄπιθεν δίφροιο καὶ Αὐτομέδοντα προσηύδα·
Αὐτόμεδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλήν
ἐν στήθεσσιν ἔθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς;
οἶον πρὸς Τρώας μάχεαι πρῶτῳ ἐν ὀμίλῳ
μοῦνος· ἀτάρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο, τεύχεα δ' Ἔκτωρ
αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο.

τὸν δ' αὖτ' Αὐτομέδων προσέφη Διώρεος υἱός·
'Αλκίμεδον τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος
ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμησίν τε μένος τε,
εἰ μὴ Πάτροκλος θεόφιν μῆστῳρ ἀτάλαντος
ζῶος ἐών; νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
ἀλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἠνία σιγαλόεντα
δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι.

ὥς ἔφατ', Ἀλκιμέδων δὲ βοηθὸν ἄρμ' ἐπορούσας
καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἠνία λάζετο χερσίν,
Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε· νόησε δὲ φαίδιμος Ἔκτωρ,
αὐτίκα δ' Αἰνεΐαν προσεφώνεεν ἐγγύς ἐόντα·
Αἰνεΐα Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων
ἵππῳ τῷδ' ἐνόησα ποδώκεος Αἰακίδαο
ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἠνιόχοισι κακοῖσι·
τῷ κεν ἐλποίμην αἰρησέμεν, εἰ σὺ γε θυμῶ
σῶ ἐθέλεις, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἐφορμηθέντε γε νῶϊ
τλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι Ἄρηϊ.

ὥς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησεν ἐὺς πάϊς Ἀγχίσαο.
τῷ δ' ἰθὺς βήτην βοέης εἰλυμένῳ ὤμους
αὔρησι στερεῆσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
τοῖσι δ' ἅμα Χρομῖος τε καὶ Ἄρητος θεοειδῆς
ἦϊσαν ἀμφοτέρω· μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμὸς
αὐτῷ τε κτενέειν ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους
νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι
αὐτίς ἀπ' Αὐτομέδοντος. ὃ δ' εὐξάμενος Διὶ πατρὶ
ἀλκῆς καὶ σθένεος πλητο φρένας ἀμφὶ μελαίνας·
αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσηύδα πιστὸν ἑταῖρον·
'Αλκίμεδον μὴ δῆ μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππους,

ἀλλὰ μάλ' ἐμπνεύοντε μεταφρένω· οὐ γὰρ ἔγωγε
Ἔκτορα Πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι οἴω,
πρὶν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω
νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσαι τε στίχας ἀνδρῶν
Ἀργείων, ἧ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρῶτοισιν ἀλοίη.

ὣς εἰπὼν Αἴαντε καλέσσατο καὶ Μενέλαον·
Αἴαντ' Ἀργείων ἠγήτορε καὶ Μενέλαε
ἦτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ' οἱ περ ἄριστοι
ἀμφ' αὐτῷ βεβήμεν καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν,
νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεῆς ἡμαρ·
τῆδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κάτα δακρυόεντα
Ἔκτωρ Αἰνείας θ', οἱ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κείται·
ἦσω γὰρ καὶ ἐγώ, τὰ δέ κεν Διὶ πάντα μελήσει.

ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλῶν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν Ἀρήτιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσην·
ἦ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἶσατο χαλκός,
νειαίρη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήηρος ἔλασεν.
ὥς δ' ὅτ' ἂν ὄξυν ἔχων πέλεκυν αἰζήϊος ἀνὴρ
κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἀγραύλοιο
ἵνα τάμη διὰ πᾶσαν, ὃ δὲ προθορῶν ἐρίπησιν,
ὥς ἄρ' ὃ γε προθορῶν πέσεν ὑπτίος· ἐν δὲ οἱ ἔγχος
νηδυίοισι μάλ' ὄξυ κραδαινόμενον λυε γυῖα.
Ἔκτωρ δ' Αὐτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
πρόσσω γὰρ κατέκυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρου μακρὸν
οὔδει ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη
ἔγχεος· ἔνθα δ' ἐπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
καὶ νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ὀρμηθήτην
εἰ μὴ σφω' Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε,
οἱ ῥ' ἦλθον καθ' ὄμιλον ἐταίρου κικλήσκοντος·
τοὺς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὐτίς
Ἔκτωρ Αἰνείας τ' ἠδὲ Χρομῖος θεοειδής,
Ἄρητον δὲ κατ' αὐθι λίπον δεδαῖγμένον ἦτορ
κείμενον· Αὐτομέδων δὲ θοῶ ἀτάλαντος Ἄρηϊ
τεύχεά τ' ἐξενάριξε καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠΐδα·
ἦ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενoitιάδαο θανόντος
κῆρ ἄχεος μεθέηκα χερεῖονά περ καταπέφνων.

ὣς εἰπὼν ἐς δίφρον ἑλών ἕναρα βροτόεντα
θῆκ', ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν
αἱματόεις ὡς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδῶς.

ἄψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη
ἀργαλή πολὺδακρυς, ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη
οὐρανόθεν καταβᾶσα· προῆκε γὰρ εὐρύοπα Ζεὺς
ὀρνύμεναι Δαναούς· δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ.
ἦ ὅτε πορφυρέην ἶριν θνητοῖσι τανύσση
Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν τέρας ἔμμεναι ἦ πολέμοιο
ἦ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος, ὅς ῥά τε ἔργων
ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί, μῆλα δὲ κήδει,
ὡς ἦ πορφυρὴ νεφέλη πυκάσασα ἔαυτήν

δύσεται Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
πρῶτον δ' Ἀτρεὺς υἱὸν ἐποτρύνουσα προσηύδα
ἴφθιμον Μενέλαον· ὁ γὰρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν·
εἰσαμένη Φοῖνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
σοὶ μὲν δὴ Μενέλαε κατηφείη καὶ ὄνειδος
ἔσσεται εἴ κ' Ἀχιλλῆος ἀγαυοῦ πιστὸν ἑταῖρον
τείχει ὑπο Τρώων ταχέες κύνες ἐλκήσουσιν.
ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.

τὴν δ' αὖτε προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Φοῖνιξ ἄττα γεραῖε παλαιγενές, εἰ γὰρ Ἀθήνη
δοίη κάρτος ἐμοί, βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν·
τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
Πατρόκλῳ· μάλα γὰρ με θανῶν ἐσεμάσσατο θυμόν.
ἀλλ' Ἔκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει
χαλκῷ δηϊόων· τῷ γὰρ Ζεὺς κύδος ὀπάζει.

ὣς φάτο, γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ὅττι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων.
ἐν δὲ βίην ὦμοισι καὶ ἐν γούνεσσιν ἔθηκε,
καὶ οἱ μυῖης θάρσος ἐνὶ στήθεσσι ἐνήκεν,
ἢ τε καὶ ἐργομένη μάλα περ χροὸς ἀνδρομέοιο
ἰσχανάα δακέειν, λαρόν τε οἱ αἴμ' ἀνθρώπου·
τοίου μιν θάρσευς πλησε φρένας ἀμφὶ μελαίνας,
βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς υἱὸς Ἡετίωνος
ἀφνειὸς τ' ἀγαθὸς τε· μάλιστα δέ μιν τίεν Ἔκτωρ
δήμου, ἐπεὶ οἱ ἑταῖρος ἦεν φίλος εἰλαπιναστῆς·
τόν ῥα κατὰ ζωστήρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος
αἴξαντα φόβον δέ, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε·
δούπησεν δὲ πεσῶν· ἀτὰρ Ἀτρεΐδης Μενέλαος
νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων ἔρυσεν μετὰ ἔθνος ἑταίρων.

Ἔκτορα δ' ἐγγύθεν ἰστάμενος ὄτρυνεν Ἀπόλλων
Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλίγκιος, ὅς οἱ ἀπάντων
ξείνων φίλτατος ἔσκεν Ἀβυδόθι οἰκία ναίων·
τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·
Ἔκτορ τίς κέ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν;
οἶον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὅς τὸ πάρος γε
μαλθακὸς αἰχμητῆς· νῦν δ' οἴχεται οἶος αἰείρας
νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων, σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν ἑταῖρον
ἔσθλον ἐνὶ προμάχοισι Ποδῆν υἱὸν Ἡετίωνος.

ὣς φάτο, τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα,
βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.
καὶ τότε ἄρα Κρονίδης ἔλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν
μαρμαρέην, Ἰδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν,
ἀστράψας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δὲ τίναξε,
νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιοῦς.

πρῶτος Πηνέλεως Βοιώτιος ἦρχε φόβοιο.
βλῆτο γὰρ ὦμον δουρὶ πρόσω τετραμμένος αἰεὶ
ἄκρον ἐπιλίγδην· γράψεν δὲ οἱ ὀστέον ἄχρισ
αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὁ γὰρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθῶν.

Λήϊτον αὖθ' Ἔκτωρ σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῶ
υἷον Ἀλεκτρυόνος μεγαθύμου, παῦσε δὲ χάρμης·
τρέσσε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἔλπετο θυμῶ
ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσιν.
Ἔκτορα δ' Ἰδομενεὺς μετὰ Λήϊτον ὀρμηθέντα
βεβλήκει θώρηκα κατὰ στήθος παρὰ μαζόν·
ἐν καυλῶ δ' ἑάγη δολιχὸν δόρυ, τοῖ δὲ βόησαν
Τρώες· ὁ δ' Ἰδομενεὺς ἀκόντισε Δευκαλίδαο
δίφρω ἐφεσταότος· τοῦ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἄμαρτεν·
αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὀπάονά θ' ἠνίοχόν τε
Κοίρανον, ὅς ῥ' ἐκ Λύκτου εὐκτιμένης ἔπετ' αὐτῶ·
πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα λιπῶν νέας ἀμφιελίσσας
ἦλυθε, καὶ κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν,
εἰ μὴ Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἦλασεν ἵππους·
καὶ τῶ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἦμαρ,
αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἔκτορος ἀνδροφόνοιο·
τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
ὤσε δόρυ πρυμνόν, διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε μέσσην.
ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἠνία χεῦεν ἔραζε.
καὶ τὰ γε Μηριόνης ἔλαβεν χεῖρεςσι φίλησι
κύψας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενεῖα προσηύδα·
μάστιγε νῦν εἰὸς κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
γιγνώσκεις δὲ καὶ αὐτὸς ὁ τ' οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν.

ὣς ἔφατ', Ἰδομενεὺς δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
νῆας ἐπι γλαφυράς· δὴ γὰρ δέος ἔμπεσε θυμῶ.

οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
Ζεὺς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἑτεραλκέα νίκην.
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
ὦ πόποι ἦδη μὲν κε καὶ ὅς μάλα νῆπιός ἐστι
γνοίη ὅτι Τρώεσσι πατήρ Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει.
τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἄπτεται ὅς τις ἀφήη
ἢ κακὸς ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπησ' πάντ' ἰθύνει·
ἡμῖν δ' αὐτῶς πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε.
ἀλλ' ἄγετ' αὐτοῖ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἡδὲ καὶ αὐτοῖ
χάρμα φίλοις ἐτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες,
οἱ που δεῦρ' ὀρόωντες ἀκηχέδατ', οὐδ' ἔτι φασὶν
Ἔκτορος ἀνδροφόνοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι.
εἶη δ' ὅς τις ἐταῖρος ἀπαγγεῖλειε τάχιστα
Πηλεΐδῃ, ἐπεὶ οὔ μιν οἴομαι οὐδὲ πεπύσθαι
λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὤλεθ' ἐταῖρος.
ἀλλ' οὔ πη δύναμαι ιδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν·
ἡέρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοῖ τε καὶ ἵπποι.
Ζεῦ πάτερ ἀλλὰ σὺ ρῦσαι ὑπ' ἠέρος υἱας Ἀχαιῶν,
ποίησον δ' αἴθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ιδέσθαι·
ἐν δὲ φάει καὶ ὀλεσσον, ἐπεὶ νῦ τοι εὔαδεν οὕτως.

ὣς φάτο, τὸν δὲ πατήρ ὀλοφύρατο δάκρυ χέοντα·
αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην,
ἡέλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φάνθη·
καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον·

σκέπτεο νῦν Μενέλαε διοτρεφές αἴ κεν ἴδῃαι
ζῶν ἔτ' Ἀντίλοχον μεγαθύμου Νέστορος υἱόν,
ὄτρυνον δ' Ἀχιλῆϊ δαΐφροσι θᾶσσον ἰόντα
εἰπεῖν ὅττι ρά οἱ πολὺ φίλτατος ὦλεθ' ἑταῖρος.

ὥς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος,
βῆ δ' ἰέναι ὡς τίς τε λέων ἀπὸ μεσσαύλοιο,
ὅς τ' ἐπεὶ ἄρ κε κάμησι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων,
οἱ τέ μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαορ ἐλέσθαι
πάννυχοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
ἰθύει, ἀλλ' οὐ τι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
ἀντίον αἴσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
καιόμεναί τε δεταί, τὰς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῶ·
ὥς ἀπὸ Πατρόκλοιο βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος
ἦ' ἔπε πολλὰ ἀέκων· περὶ γὰρ δῖε μὴ μιν Ἀχαιοὶ
ἀργαλέου πρὸ φόβοιο ἔλωρ δηίοισι λίποιεν.
πολλὰ δὲ Μηριόνη τε καὶ Αἰάντεσσ' ἐπέτελλεν·
Αἴαντ' Ἀργείων ἠγήτορε Μηριόνη τε
νῦν τις ἐνηεῖς Πατροκλῆος δειλοῖο
μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι
ζῶδς ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.

ὥς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
πάντοσε παπταίνων ὡς τ' αἰετός, ὃν ρά τέ φασιν
ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν,
ὃν τε καὶ ὑψόθ' ἐόντα πόδας ταχύς οὐκ ἔλαθε πτώξ
θάμνω ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος, ἀλλὰ τ' ἐπ' αὐτῶ
ἔσσυτο, καί τε μιν ὦκα λαβῶν ἐξείλετο θυμόν.
ὥς τότε σοὶ Μενέλαε διοτρεφές ὅσσε φαινώ
πάντοσε δινείσθην πολέων κατὰ ἔθνος ἑταίρων,
εἴ που Νέστορος υἱὸν ἔτι ζῶοντα ἴδοιτο.
τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης
θαρούνουθ' ἐτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι,
ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
'Αντίλοχ' εἰ δ' ἄγε δεῦρο διοτρεφές ὄφρα πύθηαι
λυγρῆς ἀγγελίης, ἢ μὴ ὠφέλλε γενέσθαι.
ἦδη μὲν σέ καὶ αὐτὸν οἴομαι εἰσορόωντα
γιγνώσκειν ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,
νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ' ὠριστος Ἀχαιῶν
Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται.
ἀλλὰ σύ γ' αἰψ' Ἀχιλῆϊ θέων ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
εἰπεῖν, αἴ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ
γυμνόν· ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἔκτωρ.

ὥς ἔφατ', Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε μῦθον ἀκούσας·
δὴν δὲ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε, τῷ δὲ οἱ ὅσσε
δακρυόφι πλησθεν, θαλερῆ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή.
ἀλλ' οὐδ' ἴς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησε,
βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρω
Λαοδόκῳ, ὅς οἱ σχεδὸν ἔστρεφε μώνυχας ἵππους.

τὸν μὲν δάκρυ χέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.

οὐδ' ἄρα σοὶ Μενέλαε διοτρεφές ἤθελε θυμὸς
τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν, ἔνθεν ἀπῆλθεν
'Αντίλοχος, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη·
ἀλλ' ὅ γε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἀνῆκεν,
αὐτὸς δ' αὐτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει,
στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θέων, εἶθαρ δὲ προσηύδα·
κείνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῆσιν
ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ μιν οἶω
νῦν ἰέναι μάλα περ κεχολωμένον Ἔκτορι δῖω·
οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἐὼν Τρῶεσσι μάχοιτο.
ἡμεῖς δ' αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
Τρῶων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ κῆρα φύγωμεν.

τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
πάντα κατ' αἴσαν ἔειπες ἀγακλεές ὦ Μενέλαε·
ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης ὑποδύντε μάλ' ὤκα
νεκρὸν ἀείραντες φέρετ' ἐκ πόνου· αὐτὰρ ὀπίσθε
νῶϊ μαχησόμεθα Τρῳσὶν τε καὶ Ἔκτορι δῖω
ἴσον θυμὸν ἔχοντες ὁμώνυμοι, οἳ τὸ πάρος περ
μίμνομεν ὄξυν Ἔρῃα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.

ὡς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
ὑψι μάλα μεγάλως· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὀπίσθε
Τρῳαῖός, ὡς εἶδοντο νέκυν αἶροντας Ἀχαιοὺς.
ἴθυσαν δὲ κύνεσσιν ἐοικότες, οἳ τ' ἐπὶ κάπρῳ
βλημένῳ ἀΐξωσι πρὸ κούρων θηρητήρων·
ἕως μὲν γάρ τε θεοῦσι διαρραῖσαι μεμαῶτες,
ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται ἀλκὴ πεποιθώς,
ἄψ τ' ἀνεχώρησαν διὰ τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.
ὡς Τρῳῆες εἶος μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο
νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' Αἴαντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοῦς
σταίησαν, τῶν δὲ τράπετο χρώς, οὐδέ τις ἔτλη
πρόσσω ἀΐξας περὶ νεκροῦ δηριάσθαι.

ὡς οἳ γ' ἐμμεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
νῆας ἐπι γλαφυράς· ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν
ἄγριος ἠύτε πῦρ, τό τ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν
ὄρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ οἴκοι
ἐν σέλαϊ μεγάλῳ· τὸ δ' ἐπιβρέμει ἴς ἀνέμοιο.
ὡς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητῶν
ἀζηχῆς ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν·
οἳ δ' ὡς θ' ἡμίονοι κρατερόν μένος ἀμφιβαλόντες
ἔλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν
ἢ δοκὸν ἢ δόρυ μέγα νήϊον· ἐν δὲ τε θυμὸς
τεῖρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἰδρῶ σπευδόντεσσι·
ὡς οἳ γ' ἐμμεμαῶτε νέκυν φέρον· αὐτὰρ ὀπίσθεν
Αἴαντ' ἰσχανέτην, ὡς τε πρῶν ἰσχάνει ὕδωρ
ὕληϊς πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς,
ὅς τε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα
ἴσχει, ἄφαρ δὲ τε πᾶσι ῥόον πεδίον δὲ τίθησι
πλάζων· οὐδέ τί μιν σθένει ῥηγνῦσι ῥέοντες·
ὡς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω

Τρώων· οἱ δ' ἄμ' ἔποντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα
Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ φαίδιμος Ἴκτωρ.
τῶν δ' ὥς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν
οὐλον κεκλήγοντες, ὅτε προΐδωσιν ἰόντα
κίρκον, ὃ τε σμικρῆσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν,
ὥς ἄρ' ὑπ' Αἰνεία τε καὶ Ἴκτορι κοῦροι Ἀχαιῶν
οὐλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρμης.
πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περὶ τ' ἀμφὶ τε τάφρον
φευγόντων Δαναῶν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωή.